ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ
κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Σύντομος καί περιληπτικὴ περιγραφὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοὺ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ 2012

Ἀφιεροῦται

Στή μνήμη ἐκείνων οἱ ὁποῖοι στίς 10 Μαρτίου 1924 μὲ τὴν κραυγὴ «μᾶς φράγκεψαν» ἀνέκοψαν τὴν πιό ὕπουλη ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, καί σέ ὅσους ἀνδρειωμένοι στίς ἐπάλξεις τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος,

περιφρουροῦν καί διασώζουν

μέχρι σήμερα τὴν γνήσια Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμού.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1926

ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ 14, ΚΟΛΩΝΟΣ - ΑΘΗΝΑ

Ο ΑΟΙΔΙΜΟΣ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΗΣ ΗΜΩΝ
† ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΚΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἐξορίας
ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ Ὑψηλοῦ τῆς Μυτιλήνης τὸ 1951.

8στιχον εἰς τὸν ἀοίδιμον Ποιμενάρχην ἡμῶν

Ἥρως ἀκλινὴς τῆς ἀληθείας ἐφάνης
βέλος Ὀρθοδοξίας πῆξας καρδίαις ἐσκοτισμέναις
Πίστιν πατρῴαν τῇ εὐσεβείᾳ στηρίξας
Ὄντως Μητρὸς Ἐκκλησίας στῦλος ἐδείχθης
Χαίρων ἀπῆλθες νίκης φέρων στέφος ἰσοκλεές τῇ δόξῃ ἐκλεκτῶν.

† πατρός Μάρκου Χανιώτου

Εἰσαγωγὴ

Τὸ Διοικητικό Συμβούλιο τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητας Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἔχοντας συναίσθηση ποίων ἁγίων πατέρων παρακαταθῆκες θέλει νά ὑπηρετεῖ, προβαίνει στήν ἔκδοση σημαντικῶν ἱστορικῶν κειμένων καί ντοκουμέντων τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος γιά τὴν διατήρηση τῆς Ὀρθόδοξης πατρώας παράδοσης.

Στήν παρούσα ἔκδοση:

Αον) Ἐπανεκδίδεται αὐτούσιο τό πόνημα τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, πρώην Φλωρίνης, κ. Κυροῦ Χρισοστόμου, μὲ τίτλο: «Σύντομος καί περιληπτικὴ περιγραφὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος» ΑΘΗΝΑ 1953

και **Βον)** Δημοσιεύεται ' 1η πράξη τῆς συνεδρίασης τῆς προσωρινὴς Διοικούσης Ἐπιτροπὴς τῆς Κοινότητος πού πραγματοποιήθηκε τὴν 15η /28 Δεκεμβρίου 1926.

ΤΟ Δ.Σ.
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ
Γ.Ο.Χ.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Ἐδημιουργήθη ἐξ αἰτίας τῆς μονομεροῦς εἰσαγωγῆς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ θείᾳ λατρεία ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκέφαλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Γρηγοριανοὺ ἡμερολογίου. Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ Νομικῶν καί Θεολόγων Καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κατέκρινε τὴν μονομερὴ εἰσαγωγήν, ὡς δημιουργούσαν Σχίσμα ἐν τῇ Καθόλου Ὀρθοδόξω Ἐκκλησία, ὡς καταστρέφουσαν τὴν ἐνότητα και ἁρμονίαν τῆς Ἐκκλησίας, και ὡς ζημιοῦσαν σπουδαίως και τὸ Ἐθνικὸν συμφέρον.

Συνεπείᾳ τοῦ πορίσματος τούτου, εἰς ὅ κατέληξεν ἡ Ἐπιτροπὴ αὑτη, ἐξεδόθη τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β', δί οὗ καθωρίζετο ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου διά τὸ Κράτος καί τάς συναλλαγὰς αὐτοῦ, διά τὴν Ἐκκλησίαν ὅμως καί τάς ἑορτὰς Αὐτὴς ἐκυροῦτο τὸ παλαιὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, καθ΄ ὅ καθωρίσθη και ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ἐθνικὴς ἀνεξαρτησίας, ὡς και αἱ ἡμέραι τῆς ἀργίας.

Ἡ μονομερὴς εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀντίκειται εἰς τοὺς θείους καί ἱεροὺς Κανόνας τοὺς διακελεύοντας τὸν σύγχρονον ἑορτασμὸν τῶν ἑορτὼν και τὴν ὁμοιόμορφον καί ταυτόχρονον τήρησιν τῶν νηστειῶν, ὡς και αἳ ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων (1583 καί 1593) ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β', χαρακτηρισασῶν τοῦτο ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον, «ὡς καινοτομίαν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, και ὡς αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων». Τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀντορθόδοξον και προσηλυτιστικὸν μέσον τοῦ Πάπα, καί κατεδικάσθη Συνοδικῶς ὑφ΄ ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ' Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου (1902). Τὴν μονομερὴ ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησία κατεδίκασεν ἐσχάτως και τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διά πατριαρχικὴς και συνοδικῆς ἐγκυκλίου πρός ἁπάσας τάς ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ ἀναφέρονται ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: «Βεβαίως ἐπὶ τίνων ζητημάτων σπουδαίων διά τάς ἀνάγκας σήμερον τῶν Ἐκκλησιών, οἷα τὰ ζητήματα τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ Πασχαλίου, τῶν Γαμικὼν κωλυμάτων και εἴτινος ἄλλου, δύναται ἡ Προσύνοδος γνωματεῦσαι και περὶ ἀμέσου και ὑποχρεωτικῆς ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιὼν ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν πορισμάτων Αὐτῆς, καί πρό τῆς ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου κυρώσεως αὐτῶν. Ἄλλα τοῦτο δύναται συμβῆναι μόνον ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅρον ὁμοφώνου πάντων τῶν Ἀντιπροσώπων σχετικὴς ἀποφάσεως. Ταύτης δὲ τυχὸν μή ὑπαρχούσης οὐ μόνον ὑποχρέωσίς τις διὰ

τάς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς Προσυνόδου οὐ δύναται προελθεῖν, ἄλλα καί ὑπὸ οὐδεμίας Ἐκκλησίας βεβαίως ἐπιχειρηθήσεται ἐν τοιαύτη περιπτώσει μονομερὴς ἐφαρμογὴ» (Ὀρθοδοξία ἔτος ΣΤον Δεκέμβριος 1931 Τεῦχος 72). Παρ΄ ὅλην ὅμως τὴν ἀποφασιν ταύτην τῆς Πατριαρχικὴς καί Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰς οὐδὲν λογιζόμενη θείους καί Ἱεροὺς Κανόνας, καί ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων, καί πολιὰ θέσμια τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰσήγαγεν ἄνευ συνεννοήσεως καί ἐγκρίσεως τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ θείᾳ λατρεία τῇ εἰσηγήσει τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνὼν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου. Σημειωτέον δέ ὅτι κατὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας (29 Μαΐου 1923) ἀπεφασίσθη μέν κατ΄ ἀρχὴν ἡ προσαρμογὴ καί τοῦ Ἐκκλησιαστικοὺ ἡμερολογίου πρός τὸ πολιτικόν, καί ἀνετέθη εἰς τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρον ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως, ὅπως συμφωνήσωσιν εἰς τοῦτο ἅπασαι αἳ ἐπὶ μέρους Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, διά τὴν συνεννόησιν τῶν ὁποίων ἐξουσιοδοτήθη ὁ Μακαριώτατος Προεδρος. Ὁ τελευταῖος ὅμως οὗτος, ἀπευθυνθεὶς πρός τάς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, καί μή λαβὼν ἐνθαρρυντικάς ἀπαντήσεις, παρ΄ αὐτών, ἐξαιτησαμένων πρός τοῦτο τὴν σύγκλησιν Πανορθοδόξου Συνόδου, ὡς μόνης ἁρμοδίας να ἀποφαίνηται περὶ ζητημάτων πανορθόδοξου κύρους και σημασίας, ἔσπευσε νά θέσῃ διά μιᾶς ἐγκυκλίου εἰς ἐφαρμογὴν τὸ νέον ἡμερολόγιον, θέσας ἐν μοίρα Καρὸς τάς γνώμας τῶν λοιπὼν Ὀρθοδόξων

Ἐκκλησιῶν, καί δή τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Οἰκουμενικοὺ Πατριαρχείου, ὅπερ, εὑρεθὲν πρό τετελεσμένου γεγονότος, ἠναγκάσθη νά προσχώρηση καί τοῦτο εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Τὰ λοιπὰ ὅμως Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα τῶν κατ᾽ ἀνατολὰς Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιών, οὐ μόνον δέν προσεχώρησαν εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀλλὰ καί διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς αὐθαιρέτου καί μονομεροὺς ἀποφάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διά τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυροῦ Φωτίου, ὅστις εἰς μίαν μνημειώδη ἐπιστολὴν του πρίς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀποφαίνεται, ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον «Δογματικῶς και Κανονικῶς οὐκ' ἔρρωται».

Τὸ ὅτι δέ κατόπιν τὰ δύο Πατριαρχεῖα τῶν κατ᾽ Ἀνατολὰς ἀρχεγόνων Ἐκκλησιών, ἤτοι τὸ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, τοῦ ἐμπνευστοὺ τούτου τῆς ἡμερολογιακὴς καινοτομίας, καί τὸ τῆς Ἀντιοχείας, προσεχώρησαν εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον. Τοῦτο οὐ μόνον δέν προσδίδει εἰς τὴν καινοτομίαν ταύτην τὸ Ἐκκλησιαστικὸν κύρος, ἀλλὰ καί προσθέτει περισσότερον βάρος εἰς τὴν παρανομίαν καί τὴν αὐθαίρετον ἀντικανονικότητα αὐτῆς.

Ἀλλὰ καί ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ληφθεῖσα ἀπόφασις περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου στερεῖται καί αὔτη Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους, διότι ἐλήφθη αὔτη ὑπὸ μόνης τῆς 12μελούς Διοικητικὴς Συνόδου, ἥτις οὐδεμῖαν κέκτηται ἁρμοδιότητα νά προβαίνῃ εἰς τροποποίησιν θε-

σμοῦ, πανορθοδόξου κύρους και σημασίας ἄνευ τῆς γνώμης ὁλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ θρόνου, μή ἐρωτηθείσης πρός τοῦτο και, ὅπερ τὸ σπουδαιότερον, ἄνευ Συγκλήσεως πανορθοδόξου Συνόδου, μόνης ἁρμοδίας διά τὴν Κανονικὴν και ἔγκυρον λύσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς καί πανορθοδόξου σημασίας.

Τούτου ἕνεκα και ὁ μεταστὰς εἰς τάς αἰωνίους μονὰς Πατριάρχης, ὁ γενεσιουργὸς οὗτος τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, Μελέτιος Μεταξάκης, θεωρῶν τὴν ἄνευ πανορθοδόξου Συνόδου γενομένην μεταβολὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ὡς στερουμένην Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους, εἰς μίαν ἐπιστολὴν τού πρός τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Βασίλειον γράφει τὰ ἑπόμενα, λίαν ἐνδεικτικὰ τῆς μή ἐγκυρότητος τοῦ νέου ἡμερολογίου.

«Εἶχε γάρ ἐξ ἀρχῆς ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας, καί ἐξακολουθεῖ ἔχουσα τὴν γνώμην ὅτι τήν τοῦ ἑορτολογίου μετακίνησιν ἔδει γενέσθαι ἐξ ἀποφάσεως Συνόδου, εὐρυτέρας τῆς ἐπαρχιακῆς καί πρός διατήρησιν τοῦ Συνοδικοῦ γνωρίσματος τῆς Ἐκκλησίας, καί πρός μείζονα ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν ἐπιβολήν· Εἶ δε τὶς εἴποι, ὅτι ἐγένετο τοιαύτη Σύνοδος, τὸ ἐν Κων)πόλει πανορθόδοξον Συνέδριον δεικνύς, ἀποκρινόμεθα ἡμεῖς, οἱ αὐτὴν τὴν τιμὴν τῆς Προεδρίας σχόντες, καί μεθ' ἡμὼν τοῦ Συνεδρίου τὰ πρακτικά, ὅτι τοιαύτην σημασίαν, οὔτε τὸ γράμμα τῆς συγκροτήσεως αὐτοῦ, οὔτε τὸ Συνέδριον ἀνεγνώρισεν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ταύτην Συνέλευσιν, οὐδὲ ἐτηρήθη ὅ,τι τὸ Συνέδριον, ὡς ψήφισμα τῆς Ἐκκλησίας προέτεινεν» (Ὀρθοδοξία Ἀθῆναι 2,1937 σελὶς 262, 263).

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐξάγεται ἀδήριτον καί ἀδιάσειστον τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοὺ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ θείᾳ λατρείᾳ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας καί τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, στερεῖται Ἐκκλησιαστικοὺ κύρους καί κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν προκαθημένων ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ταύταις.

Ἀλλ΄ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἳ μέν ὡς ἄνω Ἐκκλησίαι, εἰσαγαγοῦσαι μονομερῶς καὶ αὐθαιρέτως τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ θείᾳ λατρεία, εὑρίσκεται ἐν τῇ αὐτῇ παρανομίᾳ καί ἀντικανονικότητι, εἰς ἣν εὑρέθη καί κατεκρίθη και ὁ Πάπας Γρηγόριος, αἳ δε Ἐκκλησίαι, αἳ ἱστάμεναι ἐπί τοῦ πατρίου ἡμερολογιακοῦ καθεστῶτος εὑρίσκονται ἐν τῇ Κανονικότητι.

Διὸ καί ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ὅπως ἀποφύγῃ τάς συνεπείας τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, διϊσχυρίζεται ὅτι δέν προσέλαβε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλά διώρθωσε τὸ Ἰουλιανὸν τοιοῦτον, καί ὅτι τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἡμερολογιακὴς μεταρρυθμίσεως εἶχε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πρός τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ ὁποίου συνεμορφώθη, ὡς ὤφειλε, καί ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ καί τὸν ἕωλον τοῦτον καί ὄψιμον διϊσχυρισμὸν διαψεύδει αὐτὴ αὕτη ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξ ἧς ἐξάγεται ἀριδήλως οὐχὶ ἡ ἔννοια τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοὺ ἡμερολογίου, ἀλλ΄ ἡ ἔννοια τῆς ἀντικαταστάσεως τούτου δια τοῦ Γρηγοριανοὺ τοιούτου.

Ἐφ΄ ᾧ καί εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ' πρός τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον, παρα-πονούμενον διά τὴν διστακτικότητα τοῦ Πατριαρχείου νά ἐνδώση εἰς τὴν περὶ ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοὺ ἡμερολογίου πρότασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀναφέρονται ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς : «Δέον ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ, νά προσέξωμεν πολύ, καί νά σκεφθῶμεν σοβαρῶς περὶ τῆς προτεινομένης ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως τοσούτω μᾶλλον, ὅσω δι' αὐτῆς προσχωροῦμεν εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, τοῦθ΄ ὅπερ θὰ ἠχήση κακῶς εἰς τὰ ὦτα τῶν χριστιανῶν ἡμών. Ὅτι δέ ἡ παραοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ λόγον Σχίσματος, τοῦτο ὁμολογεῖ και εἷς τῶν διαπρεπῶν Ἱεραρχῶν καὶ Κανονολόγων τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ὁ Μητροπολίτης Λαρίσσης κ. Δωρόθεος Κοτταράς, ὅστις εἰς μίαν διατριβὴν περὶ ἡμερολογίου, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον Ἀρχεῖον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ και Κανονικοῦ Δικαίου (ἔτος 6ον τεῦχος Ἀον σελὶς 8η ἀναφέρει τὰ ἑξής :) «Ἡ παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀντίκειται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας και τὰς Ἱερὰς παραδόσεις, ἔτι δέ πλέον καθιστᾶ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπεύθυνον ἐνώπιον αὐτῶν και παρακατιόν. Ἄν ἡ Ἐκκλησία ἀπεδέχετο τὸ Γρηγοριανόν, ὡς φρονοῦσιν οἱ κύριοι Καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, θὰ ἀπεσχίζετο Αὐτη ὑπὸ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, καί τῆς μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κοινωνίας».

Ὥστε και αὐτὸς ὁ Κανονολόγος τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανου ἀποτελεῖ λόγον Σχίσματος, ὁ δε διϊσχυρισμὸς του, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἔλαβε τὸ Γρηγοριανόν, ἀλλὰ διώρθωσε τὸ Ἰουλιανόν, στερεῖται παντὸς λογικοῦ και Κανονικοῦ ἐρείσματος, ὡς ἐκ τῶν πρόσθεν περιτράνως ἀπεδείχθη. Τούτου ἕνεκα καί τὸ δευτεροβάθμιον πνευματικὸν Δικαστήριον τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ἐστήριξε τὴν καθαίρεσιν τῶν Ἐπισκόπων Κυκλάδων, Μεγαρίδος καί Διαυλείας καί εἰς τὸν λόγον, ὅτι οὗτοι προσεχώρησαν εἰς τὸ Σχίσμα τῶν Παλ/γιτῶν, εἰς δέ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων οἱ παλ/γίται περιλαμβάνονται εἰς τὸ Τμῆμα τῶν ἑτεροδόξων, ὡς Σχισματικῶν! Συνεπῶς ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία οὐδεμίαν δικαιοδοσία και δοσιδικίαν δύναται νά ἀσκήσῃ ἐπὶ τῶν Παλ/τῶν, οἵτινες γραπτῶς καί προφορικῶς διέκοψαν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτῆς.

Ἐκ πάντων τούτων ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ παλ/γῖται διέκοψαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Κρατούσης Ἱεραρχίας διά λόγους Ἐκκλησιαστικούς, ἐπιβαλλόμενους ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως, και συνεπῶς ἔπαυσαν ἐξαρτώμενοι ἀπὸ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ἥτις, κηρύξασα αὐτοὺς Σχισματικούς, καί καθαιρέσασα τοὺς Κληρικοὺς των, ἀπώλεσε πᾶσαν δικαιοδοσίαν ἐπ' αὐτῶν, καὶ οὐδεμίαν δύναται νὰ ἀσκήσῃ Αὕτη δοσιδικίαν καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὴν αὐτὴν γνώμην, ὅτι δηλαδὴ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀφ ἧς ἡμέρας οἱ παλαιοημερολογῖται ἐδήλωσαν εἰς

Αὐτὴν ὅτι δια λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως διακόπτουν πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, οὐδεμίαν πλέον δικαιοδοσίαν καί Κυριαρχικὰ δικαιώματα δύναται Αὔτη νά ἀσκήση ἐπ΄αὐτῶν, ἀπεφάνθη και ἡ εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Κυρίων Γιδοπούλου Εἰσαγγελέως, Βαμβέτσου Δικηγόρου καί τοῦ Θεολόγου Καθηγητοῦ Χρήστου Ἀνδρούτσου (ἴδε σχετικὴ ἔκθεσιν).

Ἐπειδὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἐξήνεγκεν ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν συζήτησιν ἐν αὐτῇ τοῦ παλ/γιτικοῦ ζητήματος, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος εἰπὼν ὅτι, οἱ παλαιοημερολογῖται εἶναι ἐλεύθεροι κατὰ τὸ Συντάγμα νὰ τελῶσιν ἀκωλύτως τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν κατὰ τάς ὑπαγορεύσεις τῆς Θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως, προσθέσας μάλιστα καί τοῦτο : ὅτι τὸ Κράτος, ἄν οἱ παλ/γῖται ἀδυνατοῦν ἐλλείψει χρημάτων νά κτίσωσιν ἰδίας Ἐκκλησίας, προσφέρεται νά βοηθήσῃ αὐτοὺς χρηματικῶς πρός τοῦτο. Μὲ τὴν γνώμην δέ τούτου συνεφώνησαν καί ὅλοι οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν τότε Κομμάτων Π. Τσαλδάρης, Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος και Παπαναστασίου Α. μηδὲ τοῦ Γ. Παπανδρέου, Ὑπουργοῦ τότε τῶν Ἐσωτερικῶν ἐξαιρουμένου, ὅστις ἐζήτησεν, ὅπως οἱ Παλαιοημερολογῖται, ἵνα διακρίνονται τῶν νεοημερολογιτῶν Κληρικῶν, θέσωσιν ἓν διακριτικὸν εἰς τὸ ἔνδυμα των.

Κατὰ ταῦτα ἡ Κυβέρνησις, ὅταν διώκῃ τοὺς παλαιοημερολογίτας, σφραγίζουσα τάς Ἐκκλησίας, καί ἀπάγουσα τοὺς θρησκευτικοὺς αὐτῶν λειτουργοὺς εἰς τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα, ἔνθα ἀποσχηματίζονται πρός καταρράκωσιν τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας,

καί καταισχύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καί τῆς ἐλευθερίας, διαπράττει μέγα ἀδίκημα, οὐ μόνον κατ' αὐτῶν, θεωρουμένων ὡς μή Ἑλλήνων ὑπηκόων, ἀλλὰ καί κατὰ τοῦ Συντάγματος, τοῦ διακηρύξαντος τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὡς ἱερὰν και ἀπαραβίαστον.

Σφραγίζομεν τὴν παροῦσαν διασάφησιν τοῦ ζητήματος, και τὴν δικαίαν διαμαρτυρίαν ἡμῶν μὲ τὴν σταθερὰν πεποίθησιν καί τὴν γλυκερὰν ἐλπίδα, ὅτι ἡ παροῦσα Κυβέρνησις, ὡς ἐπηγγέλθη διά τοῦ πανεκλάμπρου Στρατάρχου καί Προέδρου αὐτῆς Α. Παπάγου τὴν ἐπανόρθωσιν πάσης ἀδικίας καί τὴν κατοχύρωσιν τῆς Συνταγματικῆς ἐλευθερίας, θὰ τείνη εὐήκοον τὸ οὖς εἰς τὰ δίκαια παράπονα ἡμῶν, καί διατελοῦμεν μετ' ἐξαιρετικῆς τιμῆς καί ἀφοσιώσεως πρός Αὐτήν.-

Σημ.: *Ἐν ἔτει 2012, μετά 59 ἔτη ἀπό αὐτό τό πόνημα, δέν ἐλπίζομεν πλέον στους κυβερνῶντας, ἀλλά μόνον εἰς τόν Θεόν.*

1925.

Πρᾶξις 1η

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 15ην/28 Δεκεμβρίου τοῦ 1925 ἔτους, ἡμέραν Δευτέραν, καὶ ὥραν 7 μ.μ., καὶ ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάτω Ἀδριανοῦ 9 κειμένῳ Γραφείῳ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, οἰκία Ἰωανν. Σιδέρη, συνελθοῦσα κατόπιν προσκλήσεως, ἡ Π.Δ.Ε. τῆς Κοινότητος, εὑρέθη ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν κ.κ. Ἰωάνν. Σιδέρη, Σταμ. Χαρατσῆ, Χαρ. Μαυρογιάννη, Σταμ. Κατσούρη, Φραγγ. Ἀθανασίου, Στυλ. Μπάτση, Γεωργ. Μανιζίτση, Δημ. Χιώτη, Κωνστ. Μπερβῆ, Ἰωανν. Ζωγράφου, Χαραλ. Σιδέρη.

Θέμα συζητήσεως: ἐκλογὴ προέδρου καὶ γραμματέως.

α') Ἀνεδείχθησαν παμψηφεὶ ὡς πρόεδρος μὲν τῆς προσωρινῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ κ. Ἰωάννης Χ. Σιδέρης, ὡς γραμματεὺς δὲ αὐτῆς ὁ κ. Ἰωάννης Ζωγράφος.

Μεθ' ὅ, κηρύσσεται ἡ λῆξις τῆς συνεδριάσεως. Συνετάχθη ἡ παροῦσα πρώτη πρᾶξις καὶ ὑπογράφεται.

Τὰ μέλη. — Ὁ Γεν. Γραμματεύς.

[illegible signatures] — Ζωγράφος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΔΡΑ ΑΘΗΝΑΙ
1926

ΟΙ ΑΡΧΙΚΟΙ ΙΔΡΥΤΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

ΕΝ ΕΤΕΙ 1926:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ: (ἐμποροκτηματίας)

ΧΑΡΑΛ. Έ. ΣΙΔΕΡΗΣ: (φοιτητὴς Νομικὴς και ἤδη δικηγόρος)

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΚΑΡΑΛΗΣ: (Καπνέμπορος)

ΧΑΡΑΛ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ: (Βιομήχανος)

ΣΤΑΜ. ΚΑΤΣΟΥΡΗΣ: (Βιομήχανος)

ΦΡΑΓΚ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: (Κτηματίας)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΡΑΣΚΟΣ: (Δικηγόρος)

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΠΑΤΣΗ: (Κτηματίας)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΕΡΛΗΣ: (Κτηματίας)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ: (Δικηγόρος)

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Δ. ΜΠΟΥΛΟΥΜΠΑΣΗΣ: (Ἐμποροϋπάλληλος)

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: Ἰορδανίτης Ἱεροκύρηξ/Συγγραφεὺς

Αἰωνία τους ἡ μνήμη